

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové v právní věci žalobce: [REDACTED], bytem [REDACTED], t.č. Věznice [REDACTED], zast. JUDr. Josefem Kollárem, advokátem se sídlem Obce Ležáky 972, 356 01 Sokolov, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, [REDACTED], v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2014, č.j.: [REDACTED], o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2014, č.j.: [REDACTED], se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalované, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Žalobce se žalobou ze dne 23. 2. 2014, doručenou nadepsanému krajskému soudu dne 26. 2. 2014, domáhal přezkoumání rozhodnutí o výsledku řízení **ve věci kázeňského trestu, který mu byl uložen podle § 46 odst. 1, odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých**

souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“). Kázeňské provinění žalobce mělo spočívat v tom, že dne [REDAKCE] 2014 při dílčí prohlídce (místo i čas přesně specifikovány) „vyhrožoval nevybíravým agresivním způsobem“ dozorcí [REDAKCE] fyzickou likvidací poté, kdy žalobce bude z výkonu trestu propuštěn. Druhému dozorcí [REDAKCE], resp. „jeho rodině, přál výkon trestu takový, jako má sám“. Během prohlídky žalobce házel svými věcmi, a proto dozorce [REDAKCE] použil „zákonnou výzvu včetně upozornění o možnosti použití donucovacích prostředků“.

[2] Popsaným jednáním měl žalobce porušit ust. § 28 odst. 1, odst. ZVTOS. Kázeňský trest byl žalobci uložen správním orgánem I. stupně (vychovatelem Věznice [REDAKCE]) rozhodnutím ze dne 19. 2. 2014 a spočíval v umístění žalobce do uzavřeného oddělení na dobu 5 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Téhož dne si podal **žalobce stížnost s tím, že podstatné důvody uvede ve vlastnoručním přípisu**. Stížnost zamítl speciální pedagog Věznice [REDAKCE] rozhodnutím vydaným dne 20. 2. 2014. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalované podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[3] V žalobě se žalobce především zaměřil na zpochybnění své viny. Tvrdil, že jednání dozorců vůči jeho osobě doprovázely nevhodné urážející a provokativní poznámky, které hraničily s porušením lidské důstojnosti. Dozorcí měli úmyslně ničit žalobcovy věci a některé z nich (např. hrnek, izolepu, tričko, ručník apod.) mu dokonce odebrali. Zmíněné jednání vnímal žalobce jako deprimující a stresující, a proto skutečně pronesl: „přeji vašim dětem stejné zacházení jako zacházení s odsouzeným.“ Po tomto jednání následoval seps návrhu na kázeňské potrestání. Dále žalobce zdůraznil, že o kázeňském trestu bylo rozhodnuto dne 19. 2. 2014 a žalobce si proti rozhodnutí podal stížnost s tím, že ji následně písemně odůvodní. **Žalovaný o stížnosti nicméně rozhodl den následující, aniž by vyčkal písemného stanoviska žalobce.**

[4] Součástí žaloby byla rovněž žádost žalobce o ustanovení zástupce. Po vyhodnocení osobních, majetkových a výdělkových poměrů žalobce předseda senátu žádosti žalobce vyhověl a usnesením ze dne 27. 3. 2014, č. j. 30A 9/2014-14, přiznal žalobci zcela osvobození od soudního poplatku. Současně mu ustanovil k ochraně jeho zájmů v této věci zástupce.

[5] Soudem ustanovený zástupce v doplnění žaloby ze dne 5. 5. 2014 a následně ještě ze dne 22. 9. 2014 (stále ještě všechna tři řízení vedena pod sp. zn. 30A 19/2014) zmínil, že komunikace se žalobcem nebyla jednoduchá, a teprve nyní se mu podařilo ujasnit, proti kterým rozhodnutím žalované jsou žaloby určeny. **Upřesnil žalobní petit tak, že žalobce se domáhá přezkoumání a následného zrušení celkem třech rozhodnutí žalované o stížnostech proti uloženým kázeňským trestům.** Konkrétně tedy napadl:

- a) rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2014, č. j. [REDAKCE],
- b) rozhodnutí ze dne 4. 3. 2014, č. j. [REDAKCE] a konečně za
- c) rozhodnutí ze dne 4. 3. 2014, č. j. [REDAKCE].

Setrval na svém původním odůvodnění žaloby s tím, že se jedná o rozhodnutí účelová, jejichž smyslem a cílem byla možnost přemístit žalobce do jiné věznice. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce považuje rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelná z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci včetně šikanózního přístupu dozorců vůči jeho osobě. S uloženými tresty nesouhlasil, a proto požadoval zrušení specifikovaných rozhodnutí žalované a jejich vrácení žalované k dalšímu řízení. Po tomto doplnění a upřesnění žaloby krajský soud řízení o dvou posledně konkretizovaných stížnostech (a proti nim podaným žalobám, jak bylo vyjasněno) vyloučil k samostatnému projednání. Učinil tak jednak v zájmu přehlednosti jednotlivých sporů, a jednak z důvodů možnosti cíleněji a přiléhavěji reagovat na konkrétní žalobní námitky mířící do jednotlivých žalobcem napadených rozhodnutí.

[6] V tomto rozhodnutí se krajský soud zaměří na řízení o kázeňském trestu, které skončilo vydáním rozhodnutí žalované specifikovaným v této části pod bodem [5], písm. a). Na výzvu krajského soudu se k žalobě vyjádřila žalovaná v podrobně zpracovaném stanovisku s datem 18. 6. 2014 a s datem 14. 10. 2014, v němž reagovala na doplnění žaloby, resp. upřesnění konkrétních rozhodnutí, proti kterým žaloba směřovala. V části II. až IV. vyjádření ze dne 18. 6. 2014 zachytila žalovaná průběh řízení před správním orgánem I. stupně. Uvedla, že žalobci byl uložen kázeňský trest na základě Záznamu o kázeňském přestupku ze dne [REDACTED] 2014, k němuž se vyjádřil žalobce a svědek [REDACTED]. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo vydáno v souladu s právními předpisy. O stížnosti žalobce, který po seznámení s rozhodnutím uvedl, že konkrétní důvody stížnosti sdělí v písemném stanovisku, rozhodl nadřízený správní orgán, v tomto případě speciální pedagog věznice. Ten v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné pochybení, a proto stížnost zamítl.

[7] V části V. svého vyjádření ze dne 18. 6. 2014 žalovaná zmínila, že si před jeho vypracováním vyžádala stanovisko oddělení výkonu trestu Věznice [REDACTED] vyhotovené zástupcem vedoucího tohoto oddělení dne 12. 6. 2014. Z jeho obsahu vyplývá, že ačkoli žalobce při podání stížnosti dne 19. 2. 2014 uvedl, že ji dodatečně doplní o konkrétní důvody, neučinil tak. Lze konstatovat, že správní orgán postupoval při řešení kázeňského trestu řádně, stejně tak při rozhodování o stížnosti žalobce. Žalobce se snažil průběh přestupku bagatelizovat, přestože je tento jasně popsán a prokázán stanoviskem navrhovatele a výsledkem svědka. Žalobcem namítaná účelovost jednání dozorců vůči jeho osobě je pouze ničím nepodloženou spekulací.

[8] V části VI. vyjádření odkázala žalovaná na pravidla pro ukládání kázeňských trestů tak, jak jsou upravena v ust. § 47 ZVTOS a zejména v ustanoveních § 58 až § 61 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále „ŘVTOS“). Obecnou definici kázeňského přestupku obsahuje ust. § 46 odst. 1 ZVTOS, přičemž přestupek žalobci kladený za vinu byl nezpochybnitelným způsobem specifikován s odkazem na ust. § 28 ZVTOS. Zdůraznila, že celé řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými právními a vnitřními předpisy, konkrétně ZVTOS, ŘVTOS a Nařízením generálního ředitele VS ČR č. 70/2013, o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců. Žalovaná připomněla specifika řízení o kázeňských trestech, kdy do popředí vystupuje požadavek na flexibilitu rozhodování. Odkázala rovněž na ust. § 76 odst. 1 ZVTOS,

podle kterého se na toto řízení nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“). Podle žalované bylo žalobci před uložením kázeňského trestu umožněno, aby se k věci vyjádřil, rozhodnutí odpovídá zjištěným okolnostem případu a je náležitě odůvodněno. V řízení o stížnosti žalobce proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu **byla správním orgánem II. stupně přezkoumána věc v celém rozsahu odvolání.** Stížnost nebyla shledána důvodnou, rozhodnutí žalované obsahovala nezbytné a zákonem stanovené náležitosti. Trvala proto na zamítnutí žaloby.

II. Skutková zjištění

[9] Krajský soud byl povinen v souladu s § 75 s.ř.s. přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 20. 2. 2014, kdy bylo napadené rozhodnutí žalované, tedy rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu, vydáno. Ze správního spisu ověřil tyto skutečnosti.

[10] V záznamu o kázeňském přestupku odsouzeného vyhotoveném dne [REDAKCE] 2014 vrchním asistentem [REDAKCE], s jehož obsahem byl žalobce seznámen téhož dne, je doslovně uvedeno, že „Dne [REDAKCE] 2014 v 13:45 na ubytovně odsouzených „[REDAKCE]“, 2. nadzemím patře, dlouhé chodbě, kulturní místnosti byla provedena mimořádná dílčí prohlídka u odsouzeného [REDAKCE]. Během dílčí prohlídky odsouzený [REDAKCE] nevybíravým, agresivním způsobem začal slovně vyhrožovat [REDAKCE] fyzickou likvidací po uplynutí svého trestu a začal házet svými osobními věcmi. Proto [REDAKCE] zákonnou výzvou upozornil odsouzeného [REDAKCE] aby se k [REDAKCE] choval slušně, tak jak mu to stanoví zákon o VTOS 169/1999. Následně odsouzený [REDAKCE] začal vykřikovat na [REDAKCE] takto: „přál bych Vám, aby Vaše děti zažily to, co já ve zdejší věznici“. Proto jsem důrazně vyzval odsouzeného [REDAKCE], aby zanechal svého nevhodného jednání vůči zaměstnancům věznice, nebo proti němu budou použity donucovací prostředky.“

[11] Žalobce se k vytýkanému vyjádřil tak, že pan [REDAKCE] je na něho dlouhodobě zasedlý, chová se vůči žalobci podjatě, cíleně a dlouhodobě se do něho „naváží“. Ozřejmil, že v [REDAKCE] 2015 má mít ukončení výkonu trestu, tak dotyčnému řekl, že mu na vrátnici „tu jeho resocializaci vysvětlí“. Dále tvrdil, že byl již zoufalý, neboť mu ničili jeho úřední listiny, a proto řekl, že by jejich dětem přál, aby zažily to, co on. Připustil, že to zřejmě přehnal, ale nebylo to myšleno ani jako nadávka či výhrůžka. Chování vězeňské služby vůči své osobě označil po celou dobu za neférové, takže chtěl, aby si dozorci uvědomili jeho pocity.

[12] V záznamu o výpovědi svědka sepsaném dne [REDAKCE] 2014 [REDAKCE] potvrdil, že byl svědkem jednání, které je žalobci kladeno za vinu (viz obsah bodu [10]). Tytéž okolnosti popsal naprosto shodným způsobem, tedy týmiž slovy, jako svědek do protokolu ze dne 13. 2. 2014.

[13] Žalobci byla dána dne 18. 2. 2014 možnost, aby se ke kázeňskému přestupku vyjádřil. Setrval na svém původním stanovisku uvedeném v bodě [11]. Výhrůžku vůči dětem necíлил na konkrétní osobu, byl vystresován průběhem mimořádné kontroly, „plácnul to do větru“. Na tomto místě krajský soud poznamenává, že z obsahu

vyjádření nevyplývá, že by byl žalobce seznámen s obsahem důkazů, které hodlá správní orgán I. stupně využít pro rozhodnutí.

[14] Žalobci byl rozhodnutím ze dne 19. 2. 2014 podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS uložen kázeňský trest spočívající „v umístění do uzavřeného oddělení na dobu 5 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení“, neboť žalobce svým jednáním porušil ust. § 28 odst. 1 ZVTOS. V odůvodnění rozhodnutí je popis skutku zachycený totožně jako pod bodem [10]. Obsah odůvodnění je zaměřen na konstatování, že žalobce měl možnost obhájit a objasnit důvody svého počínání. Jeho vina byla nicméně prokázána jednoznačně, neboť z důkazů vyplývá, že žalobce nedodržel stanovený pořádek a kázeň, neplnil pokyny a příkazy zaměstnanců vězeňské služby, nedodržel zásady slušného chování a narušoval průběh prováděné prohlídky. Při úvahách o druhu a výši uloženého trestu správní orgán I. stupně zdůraznil, že byla zohledněna jak závažnost zaviněného porušení, tak rovněž dosavadní chování odsouzeného, který byl v minulosti opakovaně kázeňsky trestán (20 dní celodenního umístění do uzavřeného oddělení za slovní útok na 1. zástupce ředitele v jiné věznici), a který se neustále dostává do rozporu s normami VTOS.

[15] Žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně poučen o lhůtě, místu a způsobu případného podání stížnosti. Této možnosti využil, rozhodnutí napadl stížností neprodleně poté, kdy mu bylo oznámeno, tedy dne 19. 2. 2014 s tím, že důvody stížnosti uvede písemně.

[16] O žalobcově stížnosti rozhodl speciální pedagog věznice den následující, tedy 20. 2. 2014, tak, že ji neshledal důvodnou, neboť ze shromážděných důkazů vyplývá, že se žalobce kázeňského přestupku, který mu byl kladen za vinu, dopustil. Zdůraznil, že odsouzený přes prokazatelné poučení nepodal stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, žádné písemné doplnění důvodů podané stížnosti nebylo dohledáno. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o druhu a výši trestu považoval rovněž za přiměřené a náležité odůvodněné, neboť je adekvátní závažnosti žalobcem spáchaného kázeňského přestupku s přihlédnutím k opakovaným recidivám nevhodného chování žalobce.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[17] Ustanovení § 47 odst. 1 ZVTOS zní takto: „Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.“

Podle ust. § 52 odst. 3 ZVTOS proti stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby. K rozhodnutí o stížnosti nelze zmocnit zaměstnance, který kázeňský trest uložil nebo který rozhodl o zabrání věci. O stížnosti proti rozhodnutí ředitele věznice rozhodne generální ředitel Vězeňské služby.

Podle § 58 odst. 4 ŘVTOS **musí být před uložením kázeňského trestu odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil**, a to po řádně provedeném dokazování, jak předpokládá uvedené ustanovení v odstavcích 2 a 3.

V ust. § 60 odst. 1 ŘVTOS se uvádí: **„Je-li stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podána ve stanovené lhůtě, je příslušný zaměstnanec Vězeňské služby povinen přezkoumat, zda je prokázáno, že se skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, jakož i další významné okolnosti. Současně přezkoumá, zda nebyla překročena kázeňská pravomoc zaměstnance Vězeňské služby, který kázeňský trest uložil.“**

[18] Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví dán žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítnému porušení zákona. Jedním z průlomů do této dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm a) s. ř. s.). **Tato povinnost připadá v úvahu jen v případech, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů** (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). V tomto usnesení rozšířený senát judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl.

[19] Krajský soud v jím doposud projednávaných případech „kázeňských trestů ve vězeňství“ opakovaně zdůrazňoval, že si je vědom specifčnosti tohoto typu kázeňského trestání a vnímá, že pro řádný výkon vězeňství a chod samotné věznice je nezbytné, aby **odůvodněně a včas uložený trest působil výchovně, preventivně a byl vůči ostatním odsouzeným jasným signálem**, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody musí ve věznicích dodržovat pořádek a kázeň včetně náležitého respektu vůči dozorcům i ostatním odsouzeným. Ve svých předchozích rozsudcích proto rovněž konstatoval, že s ohledem na charakter rozhodnutí o kázeňských trestech, s přihlédnutím k netypickým okolnostem, za nichž k jejich ukládání dochází, a rovněž vzhledem ke lhůtám, ve kterých jsou správní orgány povinny rozhodnout, nelze klást, co se takto vydávaných rozhodnutí, resp. jejich preciznosti týká, stejné nároky jako na rozhodnutí vydávaná ostatními správními orgány nebo soudy. Tento argument má nepochybně oporu v Nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/2008. Nález Ústavního soudu nicméně v žádném případě neznamená právo žalované rezignovat na povinnost, aby jí vydané rozhodnutí bylo srozumitelné, logicky odůvodněné a vypořádalo se s důkazy, které byly v řízení provedeny včetně povinnosti postupovat v řízení v souladu s procesními právy odsouzených tak, jak jsou jim garantována v obecně závazných právních předpisech (ZVTOS, ŘVTOS).

[20] Je ovšem nezbytné připomenout, že předmětem soudního přezkumu je výlučně rozhodnutí žalované a jemu předcházející průběh řízení. Touto poznámkou dává krajský soud najevo, že nelze „dohánět“ důkazy či jiné okolnosti toho kterého konkrétního případu až ve vyjádření k žalobě. To má sloužit toliko jako reakce na žalobní námitky, přičemž může ozřejmit a rozvést pouze ty skutečnosti, které byly předmětem řízení před správními orgány až do doby vydání konečného rozhodnutí ve věci. Jakékoli „dovysvětlování“ ve vyjádření k žalobě postrádá smysl za situace, pokud okolnosti a důkazy v něm zmiňované nebyly součástí řádného řízení o kázeňském trestu a žalobci nebyla dána možnost se s nimi seznámit. K tomuto problému se zcela jasně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. srpna 2013, č. j. 1As 45/2013-37, kde pod bodem [30] uvedl: „*Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyjádřením k žalobě (či kasační stížnosti) nemůže být dodatečně zhojen nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58).*“

[21] Z průběhu řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o kázeňském trestu, vyplývá, že nebyl dodržen zákonem požadovaný postup zakotvený v ust. § 47 odst. 1 ZVTOS. Žalobci totiž nebyla před uložením kázeňského trestu dána možnost, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, resp. k důkazům, které správní orgán I. stupně shromáždil a ze kterých hodlá při rozhodování o vině žalobce vycházet. Ve správním spise je založeno toliko vyjádření odsouzeného ke kázeňskému přestupku ze dne 18. 2. 2014, kdy z jeho obsahu je zřejmé, **že žalobce nebyl seznámen s jednotlivými provedenými důkazy, a proto mu ani nemohla být dána možnost, aby se k jejich obsahu vyjádřil.**

[22] Další významné pochybení spatřuje krajský soud v tom, že žalobce si do rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podal dne 19. 2. 2014 stížnost s tím, že **podstatné důvody stížnosti uvede ve vlastnoručním přípisu.** Žalovaná, aniž by vyčkala doručení stanoviska žalobce, případně aniž by žalobce k doplnění jím podané stížnosti vyzvala, rozhodla o stížnosti bezprostředně druhý den. V rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, se k tomuto problému vyjádřila tak, že žádný přípis žalobce, v němž by specifikoval důvody své stížnosti, předložen nebyl, resp. nebyl dohledán. Krajský soud by přístup žalované akceptoval za situace, že by s rozhodnutím o stížnosti event. vyčkala na poslední den lhůty pro vydání rozhodnutí (§ 52 odst. 3 ZVTOS). V tomto konkrétním případě žalovaná ovšem rozhodla hned druhý den po podání stížnosti, tudíž nedala žalobci možnost, pokud důvody své stížnosti skutečně hodlal specifikovat písemně, aby tak v reálné době a čase skutečně učinit mohl. Tímto přístupem porušila legitimní očekávání žalobce, že mu bude umožněno objasnit nesouhlas s rozhodnutím správního orgánu I. stupně včetně možnosti navrhnout důkazy na svoji obhajobu.

[23] Žalobce teprve v samotné žalobě konkretizoval důvody svého nesouhlasu s vydaným rozhodnutím, popsal okolnosti, za kterých k incidentu došlo a rovněž objasnil vnitřní pohnutky svého chování. V žalobě rovněž zmínil „úmyslné ničení“ jeho osobních věci dozorci, odebrání jeho osobních předmětů (např. hrnek, tričko apod.). Za dosud zjištěné situace nelze bez pochybností objasnit, k čemu při dílčí prohlídce dne [REDAKCE] 2014 fakticky došlo, neboť výpovědi svědka, stanovisko žalobce a stanovisko navrhovatele [REDAKCE] [REDAKCE], na základě kterého bylo řízení o

kázeňském přestupku zahájeno, se rozcházejí. Bude na žalované, aby v dalším řízení respektovala ust. § 47 odst. 1 ZVTOS a žalobce před vydáním rozhodnutím ve věci samé seznámila s podklady, ze kterých bude při rozhodování vycházet. Současně také dala žalobci možnost, aby se k těmto podkladům (důkazům) mohl vyjádřit. Pro případ rozporu v důkazech bude na žalované, aby přesvědčivým způsobem vysvětlila, o které z důkazů své rozhodnutí opřela. Stejně tak bude povinna objasnit důvody, proč např. výpovědi žalobce neuvěřila.

[24] K argumentaci žalované, že se na kázeňská řízení bez dalšího nevztahuje správní řád, vyjádřil krajský soud své stanovisko např. v rozsudku ze dne 27. 1. 2015, č. j. 30A 88/2014-35, když uvedl, že *„Žalovaná se rovněž mylí, pokud tvrdí, že správní řád nelze v kázeňském řízení vůbec použít s odkazem na § 76 odst. 1 ZVTOS. Podle § 177 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, se totiž základní zásady činnosti správních orgánů, uvedené v jeho §§ 2 až 8, použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Žalovaná ke srovnání právní úpravy v předpisech týkajících se kázeňského řízení a základních zásad činnosti správních orgánů vůbec nepřistoupila (nepochybně v důsledku svého mylného východiska). Tyto zásady ale vycházejí z obecných principů právních obsažených v ústavním, mezinárodním a komunitárním právu, tedy v právních normách vyšší síly než zákon, které proto nemůže žádné zákonné ustanovení, vylučující bez dalšího působnost správního řádu (jako v daném případě), z materiálního hlediska vyloučit.“*

[25] Nelze jinak, nežli uzavřít, že rozhodnutí žalované není z popsanych důvodů objektivně přezkoumatelné. Žalovaná bude povinna respektovat požadavek krajského soudu na řádné vedení řízení před správním orgánem, stejně tak jako na přesvědčivé odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se musí vypořádat se všemi důkazy, které byly v řízení provedeny (event. ještě budou), včetně charakteru a výše uloženého trestu za kázeňský přestupek. K posledně uvedenému je namístě poznamenat, že v tomto konkrétním případě se správní orgány druhem a výší uloženého trestu, pokud by řízení jemu předcházející netrpělo vytýkanými vadami, zabývaly způsobem dostatečným.

[26] Soud tak za dané situace musel postupovat dle § 76 odst. 1 písm. a) a také písm. c) s. ř. s., rozhodnutí žalované zrušil pro vadu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a rovněž pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude tato vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v části III. odůvodnění rozhodnutí (§ 78 odst. 4, 5 s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[27] Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšný žalobce by tak měl právo na náhradu nákladů vůči žalované souvisejících s tímto soudním

řízením. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobci fakticky žádné náklady, které by důvodně vynaložil, nevznikly. Žalovaná ve věci úspěch neměla, a proto rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci žalobce bude přiznána odměna poté, kdy krajský soud obdrží její specifikaci.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. února 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

██████████